

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/274/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5412204221
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5412204221.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a JUDr. Adriany Gallovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpenému Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, IČO: 00 166 073, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 8C/133/2013-86 zo dňa 26. januára 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol žalobu navrhovateľa, ktorou sa domáhal od odporcu zaplata sumy 175,- eur ako náhrady majetkovej škody a sumy 387,24 eur ako náhrady nemajetkovej ujmy. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že na podklade žiadosti súdneho exekútora, návrhu žalobcu na vykonanie exekúcie a notárskej zápisnice ako exekučného titulu bolo tunajším súdom vedené exekučné konanie pod sp. zn. 3Er/1041/2008. Ešte pôvodne príslušný Okresný súd Dolný Kubín ako exekučný súd poveril dňa 07.06.2005 vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Jozefa Rišiana. Žalobca ako oprávnený dňa 20.09.2010 požiadal o zmenu exekútora na nepríslušnom súde, ktorý návrh žalobcu tunajšiemu súdu postúpil dňa 01.10.2010. V tom čase účinné ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z. z.) určovalo, že oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora, pričom súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Tunajší súd uznesením zo dňa 12.05.2011, č. k. 3Er/1041/2008-32 exekúciu vyhlásil za neprípustnú a súčasne ju zastavil. Vo výrokovej časti uznesenia formálne nevyslovil, či zmenu exekútora pripúšťa alebo návrh žalobcu na zmenu exekútora zamietla, iba v odôvodnení poukázal na to, že vzhľadom na zastavenie exekúcie by bola zmena exekútora neúčelná. Z uvedeného možno konštatovať, že o návrhu žalobcu na zmenu súdneho exekútora rozhodnuté nebolo, no danú situáciu nemožno posudzovať izolovane od ostatných okolností exekúcie a označiť absenciu rozhodnutia, resp. nedodržanie stanovenej lehoty automaticky za nesprávny úradný postup. Uznesením zo dňa 12.05.2011 bola totiž exekúcia vyhlásená za neprípustnú a zastavená z dôvodu, že notárska zápisnica predstavujúca v danej veci exekučný titul nebola spôsobilým exekučným titulom. To znamená, že i keď by došlo k včasnému rozhodnutiu o návrhu na zmenu súdneho exekútora, exekúcia by bola vykonávaná na základe nespôsobilého exekučného

titulu a ako taká by bola neprípustnou v každom štádiu konania, čoho dôsledkom by muselo byť jej zastavenie. Inými slovami, žiaden súdny exekútor by plnenie, ktoré bolo predmetom notárskej zápisnice, nemohol od povinného na jej základe vymáhať. Existenciu okolností, ktoré bránili vykonaniu exekúcie a pre ktoré ju bolo potrebné zastaviť, potvrdil aj odvolací súd tým, že na odvolanie žalobcu napadnuté uznesenie potvrdil. Preto ak bolo rozhodnuté o neprípustnosti exekúcie a jej zastavení - teda v podstate v merite veci, podľa názoru súdu tým úplne odpadá praktická potreba rozhodovania o procesnej otázke zmeny exekútora, ktorá sa tým stáva čisto formálnou.

Súd preto nemal preukázaný nielen nesprávny úradný postup v súvislosti s rozhodovaním o návrhu žalobcu na zmenu súdneho exekútora, ale nemal preukázané splnenie ani jednej z ďalších dvoch podmienok vyžadovaných na vznik zodpovednosti žalovanej za žalobcom tvrdené ujmy. Žalobca v tomto smere napriek riadnemu poučeniu o dôkaznej povinnosti podľa § 120 ods. 4 O. s. p. nielenže nepredložil, ale ani neoznačil žiadne dôkazy, ktoré by mal súd vykonať a ktoré by podporovali to, že práve v dôsledku tvrdeného nesprávneho úradného postupu v súvislosti s jeho návrhom na zmenu súdneho exekútora utrpel konkrétne vyčísliteľnú a preukázateľnú majetkovú škodu či ujmu nemajetkového charakteru, ktorú by bolo namieste odškodniť v peniazoch podľa § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Za škodu, pri vzniku ktorej sa nahrádza skutočná škoda a ušlý zisk, nemožno podľa názoru súdu považovať iba subjektívne vyčíslené (a ničím neobjektivizované) paušálne náklady na správu pohľadávky pomocou informačného systému v sume 70,- eur, na udržiavanie a správu informačného systému v čiastke 40,- eur, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom v čiastke 50,- eur a na administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania v čiastke 15,- eur. Skutočnou škodou je totiž ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného predstavujúca zníženie majetkového stavu poškodeného v porovnaní s jeho majetkovým stavom pred škodnou udalosťou. Preto pri náhrade skutočnej škody možno kompenzovať iba tie účelne vynaložené výdavky, ktoré by nebolo nutné vynaložiť nebyť škodnej udalosti. Subsumpcia žalobcom uvedených nákladov pod ušlý zisk neprichádza potom do úvahy už len vzhľadom na samotnú definíciu ušlého zisku, ktorým je zmarený majetkový prospech očakávaný s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, ktorý však nenastal v dôsledku škodnej udalosti (v danom prípade v dôsledku tvrdeného nesprávneho úradného postupu). Treba tiež uviesť, že žalobca nielenže nepreukázal, ale ani nijako bližšie nevysvetlil ako paušálne náklady na správu pohľadávky voči povinnému súvisia s tvrdeným nesprávnym úradným postupom súdu, keď exekúcia bola vyhlásená za neprípustnú a zastavená. Ako už bolo uvedené, medzi nesprávnym úradným postupom a škodou musí existovať príčinná súvislosť, teda vzťah príčiny a následku, pričom je podľa názoru súdu logické, že určité administratívne náklady na správu pohľadávky by žalobca mal i v prípade, ak by exekučný súd formálne o zmene súdneho exekútora rozhodol. Vo vzťahu k požadovanej náhrade nemajetkovej ujmy žalobca tiež nijako nepreukázal žiaden nepriaznivý dopad (ujmu) na jeho právne postavenie ako veriteľa pohľadávky voči povinnému v dôsledku tvrdeného nesprávneho úradného postupu. V žalobe síce poukázal na určité riziká vo vzťahu k povinnému (riziko zániku povinného, jeho insolvenca, riziko „zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným“), no nijako netvrdil ani nedokázal, že k takýmto následkom aj skutočne došlo v dôsledku postupu exekučného súdu. Súd tak nemal preukázaný nesprávny úradný postup, vznik škody na strane žalobcu ani príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody a ani vznik nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu. Ak nebolo preukázané splnenie už prvej najpodstatnejšej podmienky pre založenie zodpovednosti žalovanej za škodu, resp. ujmu nemajetkového charakteru (ktorú by bolo namieste odškodniť v peniazoch podľa § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z.), nebolo potrebné sa zaoberať skúmaním ďalších dvoch podmienok (škodou a príčinnou súvislosťou) a tým pádom ani doplňovať dokazovanie bližšie žalobcom nešpecifikovaným znaleckým posudkom ohľadne výšky škody, či nešpecifikovaným znaleckým posudkom znalca z odvetvia európskeho práva, ktorý mal zodpovedať otázku interpretácie smernice Rady č. 93/13/EHS z 05.04.1993. Preto súd žalobný návrh zamietol. Len záverom sa poznamenáva, že súdu je z rozhodovacej činnosti známe, že žalobca ešte pred začatím tohto súdneho konania podal najneskôr dňa 25.09.2012 na Ministerstvo spravodlivosti SR písomnú žiadosť podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o predbežné prerokovanie nárokov uplatňovaných v tomto konaní. V dôsledku neuspokojenia nárokov do 6 mesiacov od podania žiadosti sa ich žalobca mohol domáhať na súde (§ 16 ods. 4 cit. zákona), keďže uvedená lehota počas tohto súdneho konania už uplynula. Súčasne súd dodáva, že vzhľadom na doručenie písomného vyjadrenia žalovanej tunajšiemu súdu vo štvrtok dňa 22.01.2015 nebol časový priestor ho doručiť žalobcovi do termínu pojednávania v pondelok dňa 26.01.2015, na ktorom súd jeho účasť predpokladal (keď zrušiť pojednávanie žalobca žiadal až v piatok dňa 23.01.2015 o 15:34 hod.). Navyše sa jedná o vyjadrenie z

obsahového hľadiska totožné s podaniami, ktoré má žalobca k dispozícii z množstva iných rovnakých sporov, ktoré vedie voči žalovanej nielen na tunajšom súde, ale aj na ostaných súdoch v rámci Slovenskej republiky.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a žalovanej ako účastníčke v konaní úspešnej nepriznal náhradu trov konania, pretože jej účasťou v konaní žiadne nevznikli.

Voči citovanému rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Namietal, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Súd prejednal vec v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu. Žalobca riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v neprítomnosti žalobcu. Ak tak spravil, odňal tým žalobcovi právo na konanie pred súdom. Poukazuje na ust. § 15 O. s. p. Žalobca uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodovaciu prax Krajských súdov v Trnave, Nitre a Prešove. Tiež poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností, s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí a žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodol vylúčený sudca. Konečné rozhodnutie vo veci neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Žalobca podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, čo zakladá porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu. Žalobca nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Žalobca sa nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Žalobca ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Žalobca tvrdí, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa žalovaný vôbec nevyjadril k podanej žalobe, mal súd umožniť žalobcovi uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ako aj k právnym otázkam, čím súd porušil právo žalobcu na kontradiktórny súdny proces. Súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O. s. p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať žalobcom tvrdý skutkový stav. Namiesto toho súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním. Súd úplne ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštové a telekomunikačné výdaje. V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme.

Žalobca nesúhlasí ani s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník. V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Žalobca hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo. Žalobcu nepoučil podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Navyše množstvo dôkazov vzniklo po podaní žaloby. K oboznámeniu sa so znaleckým posudkom č. 1/2014 o výške vzniknutej škody navrhovateľ uvádza, že ako dôkaz o vzniku škody predložil znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave. Uvedeným znaleckým posudkom je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na navrhovateľa negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku, a to v posudku v určenej výške. Ak okresný súd vo svojom odôvodnení rozsudku konštatuje, že navrhovateľ nepreukázal, že by mu postupom exekučného súdu vznikla akákoľvek škoda, pričom uvádza, že bližšie nešpecifikoval jednotlivé náklady na správu a vedenie pohľadávok počas obdobia omeškania exekučného súdu, súd potom nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom. Zo znaleckého posudku totiž jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli žalobcom vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Súčasťou znaleckého posudku sú prílohy, ktoré v príčinnej súvislosti s omeškaním exekučného súdu predstavujú podrobný prehľad o vynaložených nákladoch. V konaní tak boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, a to vznik škody, existencia nesprávneho úradného postupu a príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práv na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Predsa sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť aj nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi. Rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné. K návrhu na prerušenie konania žalobca uvádza, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdному pojednávaniu návrh žalobcu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR, bol súd povinný o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. Na podporu svojho tvrdenia poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/174/2014. S poukazom na uvedenú argumentáciu žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil súdu na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) napadnutý rozsudok postupom v zmysle ust. § 156 ods. 3 O. s. p. potvrdil v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p.

Rozsudok okresného súdu je vecne správny. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vyvodil správny právny záver.

V zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p., odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

V tejto súvislosti krajský súd poukazuje, že odvolacie dôvody uvádzané v odvolaní nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Navrhovateľ zrejme tým, že podáva hromadné podania, dostatočne nerozlišuje medzi jednotlivými rozhodnutiami súdov.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež

zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je však odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ust. § 212 ods. 2 O. s. p. vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ale ktoré nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Podstatná časť odvolacích námietok navrhovateľa je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Žiline, ako súd nadriadený, rozhodol uznesením č. k. 7NcC/373/2013-43 zo dňa 13. novembra 2013, že zákonný sudca Okresného súdu Námestovo Mgr. Martin Štubniak nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vo veci. Nadriadený súd jasne skonštatoval, že zákonný sudca vykonáva súdnictvo na Okresnom súde Námestovo, ktorého sa dotýka namietaný nesprávny úradný postup v predmetnej veci, čo však nezakladá dôvod na pochybnosti o jeho nezáujatosti.

Navrhovateľ opakovane namieta postup okresného súdu, ktorým mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom, keď okresný súd napriek jeho neprítomnosti vykonal pojednávanie, hoci boli splnené podmienky pre odročenie pojednávania, neoboznámil ho s vykonanými dôkazmi, neumožnil mu byť oboznámený s obsahom prednesov protistrany, vyjadriť sa k nim, navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení, odňal mu možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí ísť však o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený.

Je právom a zároveň povinnosťou účastníka zúčastniť sa nariadeného pojednávania. Pojednávanie môže byť odročené iba z dôležitého dôvodu.

V zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p., súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takéhoto účastníka, prihliadne pritom na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy.

Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa pojednávania nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Predvolanie na nariadený termín pojednávania bolo navrhovateľovi, ako aj jeho právnomu zástupcovi doručené včas, viac ako 5 dní pred termínom pojednávania. Dôvody uvedené navrhovateľom nebolo možné považovať za dôležité dôvody pre odročenie pojednávania, okresný súd túto skutočnosť oznámil právnomu zástupcovi navrhovateľa s tým, že pojednávanie sa uskutoční.

Navrhovateľ žiadal konanie odročiť z dôvodu, že súdu zaslal návrh na prerušenie konania. Z obsahu spisu však vyplýva, že takýto návrh v konaní podaný nebol. Zároveň žiadal odročiť pojednávanie až do právoplatného rozhodnutia o otázke nestrannosti zákonného sudcu. Ako vyplýva z vyššie uvedeného, o tejto otázke súdy právoplatne rozhodli.

Väčšina procesných oprávnení a povinností účastníka v občianskom súdnom konaní sa realizuje na pojednávaní. Svoje oprávnenia môže účastník realizovať za predpokladu, že sa pojednávania zúčastní. Za odňatie možnosti konať pred súdom ako odvolací dôvod možno považovať iba odňatie práv

spôsobené procesnou činnosťou súdu, nie opomenutím alebo pasivitou účastníka. Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa pojednávania nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Tým si sami zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p., ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom).

Okresný súd postupoval správne, keď na základe vykonaného dokazovania vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa.

Dôvodné nie sú ani tvrdenia odvolateľa, že súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania. Zo zápisnice o súdnom pojednávaní vyplýva, že dokazovanie bolo vykonané výlučne oboznámením listín nachádzajúcich sa v spise, ako aj oboznámením exekučného spisu Okresného súdu Námestovo sp. zn. 3Er/1041/2008, ktorého dôkazu sa dovoľával samotný navrhovateľ.

Odvolacie námietky navrhovateľa sa nedotýkajú hmotnoprávných dôvodov, pre ktoré okresný súd žalobu zamietol.

Vo väzbe na samotné meritórne posúdenie daného prípadu odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O. s. p.). Navrhovateľ v odvolaní rezignoval na akúkoľvek konkrétnu úvahu vo vzťahu k vecným dôvodom, ktoré okresný súd viedli k zamietnutiu návrhu. Fakticky sa obmedzil len na všeobecné konštatovanie „nesprávny postup spočíva v niekoľkých skutočnostiach, konajúci súd sa musí vysporiadať so všetkými vytýkanými zložkami nesprávneho úradného postupu“, ktoré sú len opakovaním žalobného návrhu, a to bez relevantnej reakcie na konkrétne nosné dôvody meritórneho rozhodnutia, ktoré sa s vytýkanými zložkami nesprávneho úradného postupu vysporiadalo vo vecnej rovine.

Odvolací súd nemôže v sporovom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, respektíve preskúmať rozhodnutie na základe iných než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok. Zároveň však platí aj úsudok, že nie je prípustné konfrontovať prvostupňový súd so závermi, ktoré v konaní nevyslovil. Z tohto pohľadu odvolacia námietka, spočívajúca v tvrdení, že okresný súd pochybil „keď konštatoval, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané“, nekorešponduje s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Odvolací súd preto nemá právny dôvod, respektíve možnosť zaoberať sa touto námietkou, nakoľko nemá podklad v napadnutom rozhodnutí. Takéto tvrdenie okresný súd neurobil a ide o zjavné pochybenie odvolateľa pri formulovaní odvolacích dôvodov. Pokiaľ navrhovateľ nadväzne v odvolaní uvádza, že „v odôvodnení prezentované časové úseky nenasvedčujú“ konštatovaniu okresného súdu o dodržaní namietaných lehôt, ide z dôvodu absencie bližšej konkretizácie, o ktoré časové úseky sa má jednať, o námietku, ktorú nemožno skúmať.

Za nedôvodnú považoval odvolací súd tiež námietku, že rozhodnutie prvostupňového súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Naopak, okresný súd dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská účastníkov, výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednávaný prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za svojvoľné, naopak, rozsudok vyčerpávajúcim spôsobom zodpovedal všetky právne relevantné otázky, ktoré súviseli s uplatneným nárokom. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa prvostupňový súd neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel ani podstatu, a preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne konformné. Je výlučne na ťarchu odvolateľa, že vo vzťahu k žiadnemu z vecných argumentov, na ktorých okresný súd založil svoje meritórne zamietajúce rozhodnutie, nepredložil relevantnú, respektíve akúkoľvek protiargumentáciu. Nakoľko odvolacie dôvody navrhovateľa boli neopodstatnené a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti, tento potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny.

Krajský súd preto rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, vrátane odvolaním nenapadnutého, závislého výroku o trovách prvostupňového konania, ktorý taktiež vykazuje vecnú správnosť.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. Odporca bol v odvolacom konaní úspešný, trovy konania si však neuplatnil a z obsahu spisu mu vznik trov odvolacieho konania nevyplýva, preto odvolací súd odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok prípustný nie je.